

רע"פ 3379/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3379/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 5.3.2024 בע"פ 28783-08-23 ובע"פ 10487-09-23 מיום 05.03.2024, בגדרו נדחה
שניתן על ידי השופטים י' שטרית, ח' סבאג ו-א' אבו
אסעד

בשם המבקש: עו"ד לירון מלכה

החלטה

- זוהי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (כבוד השופטים י' שטרית, ח' סבאג ו-א' אבו-אסעד) בע"פ 28783-08-23 ובע"פ 10487-09-23 מיום 05.03.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כבוד השופטת ד' שרון-גרין) בת"פ 1217-10-21 מיום 22.03.2023 (הכרעת דין) ומיום 05.07.2023 (גזר דין), והתקבל ערעור המשיבה על גזר הדין.
- העובדות הצריכות לעניין פורטו בהרחבה רבה בהכרעת דינו של בית משפט השלום וכן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ואפרט את עיקריהן בתמצית. בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו בהכרעת הדין, המתלוננת, שבעת האירוע מושא כתב האישום עוד לא מלאו לה 17 שנים, באה לביתו של המבקש על מנת לחגוג את יום ההולדת של חברתה, היא בתו של המבקש. בשעת לילה מאוחרת, המתלוננת נענתה להזמנתו של המבקש להיכנס עמו לרכבו, והמבקש נסע עמה לאזור מבודד. או אז, המבקש החל לנתב את השיחה עם המתלוננת לענייני מין ומיניות, ובשלב כלשהו הציע למתלוננת כי הוא ילמד אותה כיצד להתנשק. המתלוננת, אשר סברה כי המבקש מתכוון ללמדה באמצעות מלל או הדגמה חזותית, השיבה "טוב", וזאת מבלי שהבינה כי בכוונת המבקש לנשקה. משהחל המבקש לנשקה,

המתלוננת נרתעה בגופה וסגרה את שפתייה. סמוך לאחר מכן, המתלוננת פתחה את פיה ואמרה למבקש "לא", אך הלה לא הפסיק אלא דחף את לשונו לתוך פיה, חרף סירובה. בהמשך, המבקש חדל מלנשק את המתלוננת, אך המשיך לגעת ברגליה, ומישש את חזה ואיבר מינה מעל לבגדיה, ללא הסכמתה. המבקש הוסיף והציע למתלוננת לקיים עמו יחסי מין, ומשסירבה, הסיעה בחזרה לביתו. בהכרעת הדין נקבע, כי המבקש ביצע את כל האמור תוך ידיעה שהמתלוננת אינה מסכימה למעשיו; ולמצער, כי מעשיו בוצעו תוך עצימת עיניים לאפשרות אי ההסכמה מצדה. עובדות אלו נקבעו על בסיס עדות המתלוננת, שבה נתן בית משפט השלום אמון מלא, לצד חיזוקים רבים שנלוו לה; ולאחר שנמצא כי גרסתו הכבושה והמתפתחת של המבקש, הייתה מלאה בסתירות ובפרכות באופן שאינו מאפשר ליתן בה אמון. הכול, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין.

בהתאם, המבקש הורשע בביצוע עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן בעבירה של הטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א)-(3)-(4) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1988. על המבקש נגזר עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, לצד ענישה נלווית הכוללת מאסרים מותנים, קנס, ופיצוי בסך 5,000 ש"ח למתלוננת.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי הן על הרשעתו, הן על העונש שנגזר עליו. מנגד, המשיבה ערערה על גזר הדין וטענה כי העונש שנגזר על המבקש מקל עמו יתר על המידה.

4. בפסק דינו, בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש, בקבעו כי אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. אשר לערעורים על גזר הדין, נקבע כי בנסיבות העניין, ובפרט, בשים לב לכך שהמבקש היה אביה של חברתה של המתלוננת, שבביתו היא לנה; לתכנון המוקדם שנלווה ללקיחת המתלוננת לאזור מבודד, תוך ניצול אמונה; להמשך ביצוע המעשים אף לאחר שהמתלוננת סירבה להם בפירוש; לנזקים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מכך, כעולה מתצהיר נפגעת העבירה; ולמדיניות הענישה הנוהגת - העונש שנגזר על המבקש מקל עמו במידה המחייבת את התערבות ערכאת הערעור. לפיכך, ובשים לב לכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, נקבע כי המבקש ירצה עונש של 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, לצד הגדלת הפיצוי למתלוננת לסך של 10,000 ש"ח, והרחבת היקף המאסרים המותנים שנגזרו עליו.

5. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, המקרה דנן מעורר שאלה משפטית עקרונית באשר למשמעות דרישת ההסכמה הקבועה בסעיף 348(ג) לחוק העונשין, וליחס שבינה לבין דרישת ההסכמה החופשית הקבועה בסעיף 345(א)(1) לאותו חוק. לצד זאת, המבקש הוסיף כי מאחר שבמענה לשאלה אם המתלוננת רוצה שהוא ילמד אותה כיצד להתנשק, היא השיבה בתחילה "טוב", הרי שלא ניתן לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר כי התקיימה במבקש מודעות לאי-הסכמתה, כנדרש לשם הרשעתו. לבסוף נטען, כי לא ניתנה למבקש הזדמנות הוגנת להשיב לערעור המשיבה על גזר הדין, מאחר שבא-כוחו התמקד בטיעונו בפני בית משפט קמא בערעורו נגד הכרעת הדין.

6. לאחר עיון, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות ללא צורך בתשובה.

7. כאמור לעיל, בית משפט השלום קבע, לאחר בחינה מפורטת ומדוקדקת של מארג הראיות בתיק, ובשים לב להתרשמותו הבלתי אמצעית מהעדים שהעידו בפניו, כי המבקש היה מודע לכך שהמתלוננת אינה מסכימה למעשיו, ולמצער, כי הוא לא טרח להפיג את חששו בדבר אי-הסכמתה. זאת, בין היתר, בשים לב לכך שהמבקש לא חדל מלנשק את המתלוננת אף לאחר שנרתעה לאחור ואמרה לו "לא", ואף הוסיף ונגע באבריה האינטימיים של המתלוננת, מעל לבגדיה, חרף סירובה. אם כן, ובניגוד לנטען, הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית באשר לדרישת ההסכמה הקבועה בסעיף 348(ג) לחוק העונשין. יתר טענות המבקש, הממוקדות בהיעדר מודעות מצדו לאי-הסכמת המתלוננת למעשיו - עניינן בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט השלום; והן אינן מצדיקות מתן רשות ערעור בגלגול שלישי.

8. אף בטענה לפיה לא ניתנה למבקש הזדמנות להתגונן מפני ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום - לא מצאתי ממש. מעיון בפרוטוקול הדיון בעל-פה שהתקיים בבית משפט קמא ביום 09.01.2024 עולה, כי למבקש ניתנה הזדמנות להשיב לטענות המשיבה, אלא שהלה בחר, משיקוליו, למקד את טענותיו בהכרעת הדין בלבד. יתרה מכך, אף בבקשה שלפניי המבקש לא ביסס את הטענה כי העונש שנגזר עליו על-ידי בית משפט קמא סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת, ובוודאי שלא במידה המצדיקה מתן רשות ערעור בגלגול שלישי.

9. סיכומי של דבר, הבקשה למתן רשות ערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית אשר ראוי לה להתברר בגלגול שלישי. גם חשש מעיוות דין - אין בנמצא. אשר על כן, הבקשה נדחית, וממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בצדה.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשפ"ד (21.4.2024).

שׁוֹפֵט